

Szeretném, ha a lusta, naplopó, „lazsáló“ diákok csak egyszer is alaposan elgondolkoznának azon, mily nagy kitüntetés az, hogy nekik tanulniok lehet. Más ifjakat, a testi mukásokat a géphez, szerszámhoz, az ekéhez köti a megélhetés gondja és előttük tömérdek érdekes dolog örökké rejtve marad. De te mikor tanulsz, vagy olvasol, az ezeréves sírokból fölkelnek a hősök, rég meghalt bölcsek beszélnek hozzád, világhírű költők mesélnek neked, rég elpusztult népek emlékei elevenednek meg, a legnagyobb emberek tervei, gondolatai kelnek életre, -- s aki nem tanulhat, minderről sohasem fog tudni. Te pedig hallasz a mély tenger csodás életéről, hallasz a messzi csillagok nagyságáról, hallasz a természet nagyszerű törvényeiről... Mily hálásnak kellene lenned, hogy neked tanulnod lehet!

Az igazi lelkiismeretes diák érzi is ezt az örömet és nem méregeti fontoskodva, hogy ennyit tanulok, mert ennyit *kell*. Hanem tanul annyit, amennyit *bír*. És mikor a könyv mellett töltött délután eltelt, ha holtfáradtan ül is vacsorához, érzi lelkében a *munka örömét*.

(Tóth Tihamér.)

MENJ ALUDNI!

Sokat hallani ezt különösen a tanév végén, a bizonyítványkiosztás előtt. A kis és nagy diákok kettőzött szorgalommal, elszánt nekibuzdulással törnek előre, hogy egyik vagy másik tantárgyból javítsanak még az érdemjegyen. Ilyenkor folyik a diákaratás; a kis és nagy marokszedők összegyűjtik az egész évben tanult anyagot, elrendezik, kévékbe kötik, keresztberakják, az egészet betakarítják szépen a fejbe, hogy a cséplésnél, az összefoglalón csak úgy ontsa a sok nemes magot, a hasznos tudást, a tudományt.

Némely diák hangosan tanul. Ez talán zavarhatja a testvéreket vagy a szülőket. Ez is rendben van. A hangos tanulásnál nemcsak az ész dolgozik, hanem a fül, a hallás is. Sőt, miután az ajkak a gondolatnak megfelelő izommozgást végeznek, még jobban elmélyítik a tanult anyagot. A nagydiák azonban már nem bírja sem tüdővel, sem idővel a hangos tanulást, mert sok a lecke. Sokan hang nélkül formálják ki ajkukkal az elmondandó gondolatokat. Van olyan tanuló is, aki tanulás közben kéz-, fej-, vagy lábmozdulatokkal ver magának taktust. Némelyik pedig, ha belefáradt az ülvétanulásba, öles léptekkel méri fel és alá a szoba hosszát s így tanul. Mindez rendben van, az a fő csak, hogy egész szívvel-lélekkel ott legyen a diák a tanulásban.

Vannak elég szép számmal olyan diákok is, akik úgy keresik ki maguknak a helyet a tanuláshoz, mint a tyúk, amikor tojni készül. Elbújnak a lépcsőház egyik félreeső zugába, a padláson vagy a kamrában.

Sok baj van az időbeosztással!

Némely diák rosszul osztja be idejét, a nappali órákat el-

pepecseli s koránkeléssel igyekeznek pótolni az elmulasztottakat, azzal álltatva magát, hogy reggel könnyebben megy a tanulás. A reggeli tanulás valóban könnyebb, de könnyebben el is párolog, mert a rákövetkező nap ezernyi új benyomása megzavarja az új anyagnak a régiekhez való kapcsolódását. Legeredményesebb a délutáni tanulás, mert az est követő éjjeli pihenés alatt a megtanult anyag beszüremlik a lélek mélyébe, ott leülepedik, meggyökeresedik és maradandóvá válik.

Nagyon sokszor panaszkodnak a szülők, hogy nem lehet a diákokat este ágyba parancsolni, reggel viszont alig lehet talpraállítani az álomosság miatt. Ezek az éjjeli baglyok alkotják a diáktársadalom legveszedelmesebb elemeit. Sohasem szabad éjjel tanulni, mert az éjfélelőtti alvásból elvett órákat kétféle reggeli alvással sem lehet pótolni. De meg az éjszakai munka után nyugodtan pihenni sem lehet. Az is csak látszat, hogy az éjszakai csendben jobban megy a tanulás, mint napközben. Azért csak látszat, mert a fáradt szervezet jó munkának minősíti a gyenge teljesítményt is.

(Hajós Elemér.)

MUNKA ÉS NYUGALOM.

A rendesen táplálkozó ember munkaképes lesz. Azonban a munkában is rendet és mértéket kell tartani. Aki erején túl dolgozik, beteg lesz.

Legcélszerűbb naponta 8 órát dolgozni, ugyanannyit szórakozni — játszani, olvasni, sétálni, szüleinknek segíteni — és 8 órát aludni.

A munkában az ember elfárad — akár testi, akár szellemi (tanulás) munkát végez — és ilyenkor pihenésre van szüksége. Aki munka után tér nyugalomra, az pihen, aki azonban munka nélkül pihen, az csak henyél. Henyélni a dologkerülők szoktak.

A napi pihenésen kívül azonban heti pihenőre (hétvégi) is szükségünk van. Pihenésre valók a vásár- és ünnepnapok, amikor a tanuló félretéve a mindennapi munkát, templomba megy, sétálgat, kirándul szüleivel vagy jó könyvet olvasgat. A pihenés, nyugalom nem azt jelenti, hogy semmit se csináljunk. Henyélni ilyenkor sem szabad, hanem lelkünk szórakoztatásáról, felüdüléséről kell gondoskodnunk. Ezt szolgálják a játék, a jó könyvek olvasása, szüleinknek való segítség stb.

A LEÉGETT GÓLYA.

Egy tavaszi éjszakán tűz emésztette meg a gazda egyszerű házat és a tetejében épült gólyafészket. Reggel kétségbeesetten ült a gazda házának romjai előtt. Míg a gazda búsult, odaszállott a gólya és az épen maradt óltetőn új fészket kezdett építeni. Amint megpillantotta a szomorkodót, egy ideig nézte, majd így szólította meg bánatos gazdáját: